

Előfizetési árak:

Égész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
& kir. ítélőtábla épületével szemben,

ahová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó közlések intezendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
ahová a lap szellemi részét illető minden közlemény intezendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Mi a szomorubb?

Pécs, 1900. február 14.

Megtudtuk tegnap a pénzügyigazgatónak Baranyavármegye közigazgatási bizottsága elé terjesztett jelentéséből, hogy az idei január hónapban a megye területén 87.000 koronával kevesebb adó folyt be, mint a tavalyi januárban s meg is kaptuk ennek a szomorú magyarázatát abban, hogy tavaly januárban ex-lex állapot lévén, a kormány nem volt jogosítva törvény szerint adót szedni s ezért a vármegye területén levő nagyuradalmak — a kormány iránti bizalmuknak akarván kifejezést adni — siettek egész évi adójukat már az év első hónapjában lefizetni.

Ugyanilyen tünetekkel találkozunk az ország más törvényhatóságainál is. Így a székesfővárosi adófelügyelőség jelentése szerint Budapesten az adóbefizetés az idei január hónapban 292.237 koronával maradt mögötte a tavalyi januári befizetésnek. Ezt az eredményt ott is az ex-lex kormány javára nyilvánult tüntetésnek köszönhetjük, csak hogy ott a nagy-bankok és vállalatok siettek tüntetni, hogy aztán a kormánynak eképpen kinyerendő jóindulatában kivegyék bőséges jutalmukat.

Hát bizony akár politikai tüntetés, akár kegyhajhászás lett légyen oka az ex-lex adók fizetésében nyilvánuló tüntetés-

nek, egyképpen szomorú jelenség volt az, mert amaz egyenesen az alkotmány elleni tüntetés jellegét öltötte magára, ez pedig a közéleti erkölcsnek olyan zülléséről tett tanubizonyosságot, a mely határozott ösztökélést foglal magában akármilyen zsarnoki kormány számára az alkotmányi alaptörvények lábba tiprására.

Egyik legfőbb biztosítékát képezi az alkotmánynak mindenütt a parlamentek budgetjoga, a mely megtiltja a kormánynak, hogy az ország jövedelmeivel parlamenti fölhatalmazás nélkül rendelkezhesék. Ilyen fölhatalmazás nélkül tehát a kormánynak sem adót szedni, sem kiadásokat teljesíteni nem szabad. Ez a tilalom azonban csak addig marad alkotmányi garancia, míg az állam polgáraiban él az az élénk alkotmányos érzület, hogy a törvénytörző kormánynak büntérsaivá ne szegődjenek s ne szolgáltatassák számára az eszközöket törvénytelen uralmánál folytatására.

De a mikor az állam legvagyonosabb osztálya akár az alkotmány alapelvei iránt való érzéketlenségből, akár a hatalom kegyeinek minden körülmények között való biztosítása végett tüntetészerűleg szolgáltatja a kormánynak a pénzt, melyet annak törvény szerint elfogadnia sem volna szabad: akkor a budgetjog megszűnt alkotmánybiztosíték lenni, mert hisz a tör-

vény nélküli kormányzás nem csak lehetetlenné nem lesz téve, hanem egyenesen kívánatosnak fog föltűnni, mert hisz ez már magában véve ösztönzésül szolgál a hatalommal tartó polgároknak, hogy adóikat szinte tolokodó módon szolgáltatassák be az állampénztárba.

De ha ebből a szempontból szomorú jelenség volt az ex-lex ideje alatti tömeges adóbefizetés, nem kevésbé szomorú az, hogy az egész évi bevételi eredmény mégis mögötte maradt az előző évi eredménynek. Mert Baranyavármegyében tavaly a nagy uradalmak tüntető adóbefizetési kedvé dacára 4127 frttal kevesebb adó folyt be, mint az 1898-ik évben; Pécs városában pedig az adókátrálék 1899. év végén 7000 frttal volt nagyobb, mint 1898-ban, dacára annak, hogy az év végén 11,478 frt 48 kr hátralékos adó, mint behajthatatlan törölve lett.

Ennek a jelenségnek a szomorú voltát nem lehet elűzni azzal a tréfával, hogy a magyar ember csak akkor szeret adót fizetni, ha nem muszáj, de ha szoritják érte, megmakacsolja magát és nem fizet. Igaz, vannak hanyag adóbefizetők nem kis számmal, de hát elég nagy a buzgósága az adóbehajtó közegeknek, hogy ezeket is ösztökéljék polgári kötelességük teljesítésére. Az adóbefizetők zöme azonban mégis

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Bohém-estély.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —
Irtá: Bartha Mariska.

Viola kisasszony falun lakott és kékharisnya volt.

Egy napon bolondos ötlete támadt — már amint szokott is támadni az ilyen nációknak — hogy t. i. elmegy az ujságírók és színészek bohém-estélyére

— Jól van — mondta az anyja, az ő mindig példázatokban beszélő modorával — de nem egy az akol, nem egy a pásztor. Nem ösmernek; árulást pedig nem szeretnék elkövetetni veled.

Az olvasó hamarosan kitalálja eme burkolt petrezselyemárulásra való célzást, mint a hogy Viola kisasszony is kitalálta.

— Tán ott sem esznek meg! — mondta — s ezen megjegyzése után menten tollat ragadott és irt a szerkesztőnek.

Ez városban lakott és szerkesztő volt; mert lapot szerkesztett.

Meghívót kért, majd örvendezését fejezte ki afölött, ha a szerkesztő urral megismerkedhetnék.

Szerencse, hogy hosszú haja volt Viola kisasszonynak, s így természetesen égne nem állhatott; de szeme erősen káprázott levélírás közben.

Egy frakkos históriát látott maga előtt, ki kopasz fejet hordott, s orra szinte hivatva volt a cwikker viselésre, melyen át a szemek jelentőséggel pislogtak feleje. Alacsony s gömböc alakja dacára erősen hajlongott s rekedtes hangján a bőbeszédűség hasznos voltáról igyekezett őt meggyőzni.

Egy szerkesztő csak ilyen lehet — gondolta Viola kisasszony — ilyen csodabogár. De uristen! vajj' mit fog mondani?

Bizonyára nagyon örvendez, hogy megismerhetett, majd szaporán hivatkozik firkálásom helyes voltára, aztán gyámkodó hangon figyelmeztet az érzelmek erősebb kidolgozására és színezésére és végül a zsurnalisztikáról beszél, melynek ugymond ő is fáradt, de meg nem tört harcosa.

Szóval nagy hatalmasság lehet egy szerkesztő, különösen ha körülövedzi magát az írók, a riporterek és szedők rajával. Szeszélyétől függ élni, vagy nem élni. Kékharisnyának lenni, vagy nem lenni.

Megborzadt e gondolatoknál Viola kisasszony, de a levelet postára adta és mindenre el volt készülő.

Délelőtt ért a levél a szerkesztőségbe. Lehet, hogy kedvesnek találta a szerkesztő ur, de mindamellett ilyenforma megjegyzést tett rá, az asztalra csapva:

— Vigye el az ördög, ahol egy kékharisnya van a világon! . . .

Majd a vezércikket karmoló Lengői urhoz szólt:

— Mondja csak Lengői, szívesen tán-

colna maga egy vén leánnyal, kinek regényes hajlamai vannak és így szól a táncosához: nem tudna rímet erre »Szívemben sötét a szerelem napja.«

— Most hamarosan rímmel nem szolgálhatok — felel az és az asztalba szeretne sülyedni.

— Nem a rímet kérdem, hanem a kisasszonyt, hogy táncoltatná-e?

— Bocsánat! nem tudom, kiről van szó.

— Hát be akar jönni Nyáry Viola, aki már Télinek is beillenék, érti? nos! . . .

— Ugy-e bár, ő vén lány?

— Természetes. Hisz a firkálás a vénséggel jár; előbb férjhez akart menni, de hogy nem sikerült . . .

— Hát írónővé lett — vágott bele Lengői.

— Igen, és valószínűleg kiaknázza a vén lányok azon előjogát, hogy rút. De mondja, táncolna vele? — udvariasságból.

— Pardon! de Muki ur, a tárcaíró sokkal jobban táncol.

— Igen! no ő is, de lám, Viola kisasszony honoráriumot sem kért; aztán meg négyes is lesz ám!

— Azt bizonyosan a szerkesztő ur kéri el.

— Én!? Ki mondta? Ne beszéljen a tervembe . . . aztán önöknek udvariasagnak kell lenni. Hivassa be kérem Nepó Muki urat.

Muki ur megjelenik.

— Engedje meg, hogy lovagiasságára hivatkozva az első négyesét eligérjem.

— Kinek és mikorra?

— Nyári Violának, az elite-bálra.

csak szeret túllenni a kellemetlen kötelességen és fizet pontosan, — ha van miből.

A mikor tehát az adóbefizetés tényleges eredménye a folytonos adóemelések dacára évről-évre rosszabbodik, ez világos jele annak a gazdasági depresszióknak, a mely a gazdaság minden ágában, a mezőgazdaságban, ipar és kereskedelemben s az értelmiségi kereseti ágakban egyaránt fenyegetőbb méreteket ölt. Bizonyítéka ez annak, hogy nálunk a közterhek már az adóalapot támadják meg, mert nem a főlegből nyerik fődőzetüket, hanem az életszükségletektől vonják el az éltető nedvet.

Rablógazdaság ez már az állam részéről, melynek nem elég a gyapju, hanem már a bőrért viszi a vásárra a birkának. Ideig-óráig még csak lehet ily módon is töltögetni a kasszát, de előbb-utóbb gazdasági krachnak kell belőle származnia, mit nyomon követ mindig az állam csődje. Hogy mindez nem alaptalan rémlátás, arra nézve elég utalnunk arra a tényre, hogy a kormány már is kénytelen volt Horvát-Szlavonországra és Torontál vármegyére nézve milliókra menő adóhátralékok törlését javaslatba hozni, mert ezek behajtása ezrekre menő családokat semmisítene meg s kényszerítene kivándorlásra.

Ott vannak aztán az ország északi megyéi, a hol már tényleg bekövetkezett az, a mitől a pénzügyminiszter a déli vidékeket félti, ott a kivándorlás tényleg már óriási mérveket öltött s még folyton növekvő arányokban teszi valóságos pusztasággá az amugy is gyér népességű vidékeket. Avagy tekintsünk csak körül szűkebb hazánkban, Baranyavármegyében s különösen a pécsváradai járásban s azt fogjuk látni, hogy ott az ingatlan birtok nemcsak potom pénzen cserél gazdát, de egyes falvakban egész utcák üresen maradtak. A gazda kivándorolt s mert házá-

megvenni nem akarta senki, ott hagyta bitangóságban.

Ily jelenségek mellett aztán hova vezet az a milliárdos állami költségvetés, a nagyhatalmi hóbortnak hozott óriási áldozatkészség, az ugylátszik nem képezi gondját a mi előrelátó államférfiaknak. Ők csak srófolják az adót s nem gondolnak vele, hogy az adóalanynak nevezett birka máris tömegesen kezd gyapju helyett a bőrével beszámolni.

Nincs itt már helyes érzék az alkotmányosság iránt a népben, sem tekintet a nép anyagi helyzetére az államhatalomban: melyik hát a szomorubb jelenség?

A Kath. Kör. táncestélye.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. febr. 14.

Az idei farsang történetében fényes pontot képez a folyó hó 13-án megtartott estélye a kath. körnek. Fényesnek mondjuk, mert siker dolgában a kaszinó és jogászbállal versenyez s így elmondhatjuk, hogy e három bál igazán a szó szoros értelmében sikerült. Ha az idei farsang történetében fényesnek mondjuk a tegnapi estélyt, talán nem nagyítunk, ha a bál s táncestélyek lefolyását illetően a jövőre a kath. kör táncestélye újítást és reformot jelent. Mindenesetre követendő példakép gyanánt állítjuk a még hátralevő mulatságok rendezői elé a kath. kör táncestély leleményes rendezőit, kik lehetővé tették a helyi sajtónak, hogy még ugyaszólván a tánc megkezdése előtt a megjelent hölgyek teljes névsorát összeírhasse. Ezt elérték pedig azzal, hogy a sablonról eltérőleg táncrendekül képes levelezőlapokat adtak át a hölgyeknek átnyomott bélyeggel s mielőtt megkapták volna, mindegyiknek nevét ráírták a képeslevelezőlapokra, miket egy kellemesen elöltött est emlékeül gyűjteményeikbe tehetnek. Ajánljuk ugy a még hátralevő mulatságok, mint a jövő évi estélyek rendező bizottságainak, hogy ehhez legalább is hasonló módon járjanak el, így elérik azt, hogy a bál tudósítók nem hiányos névsort közölnek a lapok hasábjain.

Az nem kifogás, hogy mindenkit nem ismernek. Meg kell kérdezni az ismeretlenek neveit; megmondják, nem szégyenlik neveiket. Ennyit a dicsérendő és követendő reformról.

Az estély előtt a rendező bizottság az étterembe gyűlt vacsorára, mely alatt Bahula József dr. a kör alelnökeire, mint vezérekre emelte poharát a jelenvolt rendezőbizottság zajos éljenzése közt. Majd Erreth János, a kör világi alelnöke, emelkedett fel s magvas beszédében a kör minden egyes tagját ölteti, kik lehetővé teszik a vezérférfiaknak, hogy a kitűzött célt elérjék.

A toasztok elhangzása után a rendezők elfoglalták helyüket s gyors egymásutánban vezették a sűrűn érkező hölgyeket, kiket a teremben Rácz Gusztó nótái fogadtak.

Aztán megkezdődött a tánc. A jelenlevők arcain a jókedv ült. Igen is, jókedvű volt ott mindenki, a mamák is, a lányok is s a fiatal emberek még inkább fokozták csak a jókedvet. Táncolt mindenki, a kinek persze jutott hely. Ha a melléktermek nem lettek volna pihenésre fenntartva és berendezve, bizony még ott is járt volna egynéhány pár. E helyütt szólunk fel a nem táncoló férfiak ama rossz szokása ellen is, hogy a tánctermek közepét elállják s ezzel a táncoló pároknak csak akadályt gördítenek az utjukba. A rendezőség intézkedhetnék, hogy a közép szabad legyen s így ha sokan is táncolnak, még sincs annyi karambol a mi főleg a hölgyekre nézve épen nem kellemes.

E kitérés után megjegyezzük, hogy a biliárd termeket szépen feldiszipították ez alkalomra virágokkal, megtöltötték azokban a dohányzást s így azokban állandóan üde, illatos levegőt élvezhettek a néhány percre pihenni vágyók.

A megjelent hölgyek névsorát az alábbiakban adjuk:

Asszonyok: Molnár Kálmáné, Nabracky Lajosné, Pick Józsefné, Schulz Imréné, Náray Pálné (Pécsvárad), Szabó Imréné (Üszögh), Holics Gyuláné, Eckensberger Györgyné, Taizs Józsefné, özv. Doma Lőrincné, özv. Dobos Jánosné, Pilch Antalné, Bauerle Jánosné, Szegedy Rezső dr.-né, Szommer Gyuláné, Csarsch Jenőné, Kohárics Nep. Jánosné, Radócsay Sándorné, Jiratkó Albinné, Gruber Endréné, Breining Péterné, Lauber Rezsőné, dr. Darányi Ferencné, Hámory Bláné, Thurn Emilné, Bezeredy Ernőné, Sey Ferencné, Koszter Károlyné,

volna. Különben ezt a tehetségét édes anyjától örökölte s mint példás leány nem is fog késni, hogy e tekintetben is anyja nyomdokaiba lépjen.

De lehetetlen elmondani mindazon izgalmat, mely a bált megelőzte.

Valami lámpaláz vett rajta erőt már fényes nappal s ezt ellensúlyozandó néhány kinin-port vett be, mire olyan fülzúgást kapott, hogy a tánc ütemeit egyáltalán nem hallotta. Mindamellett táncolt és lépett rendesen, különös vigyázattal arra, hogy valamiképp a taktust kikerülje.

Ezt megelőzőleg ugyan már hatalmas izgalmon ment át; végignézve az Elektránál tartott tea-estélyt s a közönséggel híven nevetve és kritizálva úgy érezte — tán először életében — hogy társadalmi életet él s erősen sajnálkozott a fölött, hogy sirási képességét is be nem mutathatta.

És valóban az Isten különös kegyelme őrizte, hogy halálosan bele nem szeretett »Daxelmayer Nepomuk J. János lámpabél gyárosba«, kinek elragadó tánca nem hagyhatta érintetlenül a közszívűeket sem és legkevésbé Viola kisasszonyt, ki a jó szívet mindennél többre becsülte s ezt egyedül Daxelmayer úrnál vélte föltalálni, az ingyen lámpabélek képviselőjében.

S e föltevése oly megingathatlan volt, hogy később közelebbről megismerve Daxelmayer ur személyesítőjét, minden belső szemrehányás dacára sem volt hajlandó véleményét változtatni.

— Szent Isten! hogy történt ez?

— Ide nézz! — szólt Lengő ur és tiz ujját az égnek tartotta — ilyen vuklik, aztán harminc másli, 12 apró fodor, 4 kokárda stb. ezzel fogsz táncolni.

— Hát oly világtól elmaradt?! — Honnét tudod?

— Tudom! és kész!

— Azt nem mondhatjuk — szólt a szerkesztő ur — mert hát a munkái is izé . . .

— Igen — vág közbe Lengő ur — te bókolsz neki, ő elpirul s így szól »Ojjé!«

— No akkor táncolj vele te.

— Persze én is; nekem még Urániáról, az ég muzsájáról beszél. Hajh! mily szellem.

— No majd fogunk táncost — mondja a szerkesztő — ha más nem, a legifjabb ifjuság is ott van.

— Igen és bátran megöcsémezheti őket.

— Nem, ő nem oly meggondolatlan — mondotta Muki ur.

— Elég az hozzá — szólt a szerkesztő ur — hogy táncosról gondoskodjanak, persze nem mondván el a mostani párbeszédet és mi is figyelmesek leszünk.

A két ur összenézett, de a szerkesztő ur határozottan mondta:

— Most Lengő ur egy szívélyes levelet ír és . . . punktum.

És estére már rémitő hírek keringtek Viola kisasszonyról, aki falun lakott és kékhárisnya volt.

Tehát jól megértjük; falun lakott. Falun pedig lehet gondolkodni, olvasni, sőt firkálni

is, de elite-bálra menni nem lehet. S bizony nem kis fejtörést okozott az előkészület, melynek híre gyorsan elterjedt az ugynevezett »kóctelegrafálás« folytán, mit városban hirdorásoknak neveznek.

De voltak is töprengései Viola kisasszonynak. Először is a táncstudományról kezdett elmélkedni.

Tanult ugyan valamikor kis korában, mikor egy borkő-vakaró egyéniség járt a faluban és mellékfoglalkozásul a tánc és illetanárságot űzte, sőt szabad idejében elragadó módon udvarolt a helyi hölgyeknek. De ez rég volt s már elfelejtette.

Végre sok utánjárásra kapott egy füzetet, mely a négyes táncolás tudományáról beszélt. Ettől félt legjobban, valóságos hivatottságot érzett magában, hogy végkép összezavarja a bál alkalmával.

Erősen neki állt tehát begyakorolni s a szoba hosszában egymaga járta a négyest. Rendezett és indult, sőt zenét is szolgáltatott: Sényanglé, Sényedám, Eté stb. s pontosan kilépte a lépést. Mert bajos ugyan egyedül négyest táncolni, de még zavaróbb a tömeg között — így elmélkedett Viola k. a.

Anyja csak hallgatta egy darabig az ablakrepsző kiabálást, de végre sodrából kijöve, jól körülteremtettéte éretlen viselkedésért.

Leverten vonult hát félre s azon tündődött, hogy mily megalázó helyzete lesz majd, ha anyja a szerkesztőségben sokat beszél s ő szóhoz sem juthat. Megfordítva sokkal jobb

Zsabokrszky Ferencné, Orf Gáspárné, Borsy Györgyné, Buday Béláné, Klimó Miklósné, Pachner Oszkárné, Mildnek Józsefné, Áronffy Rókus drné, Eötvös Gusztávné, Schönherr Mihályné, Sebessyné, öz. Luiszer Viktorné, öz. Hermann Imréné, öz. Mülherr Alajosné, Kánya Józsefné, öz. Farkas Józsefné, Zsiga Lászlóné, Hadrik Anna, Parragh Antalné, Gebhardt Ferencné, Hantossy Lajosné, Bedő Károlyné, Fole Lajosné, Szmodics Ödönné, Kaffka Károlyné, Kaffka Józsefné, Wurster Rezsőné, Sey Ernő drné, öz. Kasza József drné, Sebők Gézané, Bauer Zoltánné, Koszér Jánosné, Fekete Mihályné, Tóth Józsefné, Vörös Nándorné, Szinkovics Károlyné (Mohács), Fektér Ferencné, Friedl Károly drné stb. stb.

Leányok: Buday Margitka, Borsy nőv. Beyerlein Gizella, Benyovszky Böske (Szent-Lőrincz), Bauerle Irénke, Bubregh Zseila, Bedő Pannika, Dusárdy Mariska, Dvorszky Paula, Dobos nőv. Doma nőv. Éhn Emilia, Eckensberger nőv., Eötvös Ilka, Holics Lulu, Hirsch Gizi (Pécsvárad), Hadrik Etel, Horvát Irma (Szegzárd), Hicker Irén, Jeszenszky nőv., Klimó nőv., Koszter nőv., Kusinszky Blanka, Kayser Annika, Koharics Mariska, Kaltmecker Ilonka, Lauber Margit, Mussong Józsa, Mülherr Micike, Mestrics Mária, Némethy Mariska, Németh Anna, Náray Márta (Pécsvárad), Nagy Klémi, Obetkő Gizella, Orf Paula, Pachner Angi, Putzer nőv., Pilch Böske, Rihmer Margit, Radócsay Mariska, Sebessy Hermin, Sey Nelli, Steinhauzer Mariska, Schultz Márta, Sey Vilma, Schneckenberger Juliska, Szabó nőv. (Úszógh), Tóth Marika, Vandruska Juci, Vörös Ilonka, Zsabokrszky Janka, Zsiga Gizi stb. stb.

A négyeseket 98—100 pár táncolta. A szünóra alatt több terembe oszlott szét a bálközönség a fátalakat hallgató magyar, jó bor stb. mellett kipihenni. A szünóra után reggel öt óráig táncoltak s ekkor kezdett oszlani a fényesen sikerült estély publikuma.

Gyilkos suhanc.

(Kétnapos esküdszéki tárgyalás.)

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. február 14.

A tegnapi esküdszéki tárgyalás lapunk zártakor még folyván, a tegnapi bizonyítási eljárás további ismertetését a következőkben adjuk:

De nem kevésbé hatotta meg Vuncsi képviselő úr viselkedése sem, mert soha eddig képzelni sem mert, hogy egy kinézet szindarabot írjon és abban Kina fővárosáról, Pekingről vagy jobban mondva Pécsingről énekeljen és énekeltesen Goldstein Számival, ki — dicséretére — le nem tagadhatta volna munkácsi születését.

Valóságos chaosz volt fejében, mire lezajlott az előadás s még a bálterembe átbalagott, éppen tiszter botlott meg a hosszú szoknyában, ugyan annyiszor bökétvén hátba mamája által figyelmeztetésképen.

Hallotta hírét már a fényes bálloknak és ez fényes is volt. Már amennyiben a villanynak az a bolond szokása van, hogy fényességet szeret csinálni.

Azonban első bámulásából magához sem tért még, mikor egy, természet nézve szalmaszálserü ur lépett elébe. Ő Lengői volt, az ujságíró. Természetes kedvességgel kezdett beszélgetni, noha Viola kisasszony valami rendkívüli modort várt.

Nem sokára magában azt határozta, hogy: tehát ilyen az ujságíró. De még meg sem alkothatta véleményét, midőn a nyurga úr egy kis apró embert vezetett elő és mint a gárda egy derék oszlopát mutatta be.

Nos, tehát olyanok az ujságírók, hogy vagy kicsinyek, vagy nagyok, a középszerűséget mindenben kerülve.

De ez a nézet is csakhamar dugába dőlt, mikor a szerkesztőre került a sor s ettől fogva családást családás-ért, föltevéséből

Meyer Ignác, dárdai lakos a meggyilkolt ember agyonveréséről nem tud semmit. Csak azt tudja, hogy egyszer Mockné hozzájuk ment éjjel és ott is aludt; de az okot, a miért ezt tette, nem tudja. Nagyon álmos volt a tanu s nem is kérdezősködött tőle. Nappal gyakrabban járt a feleségehez Mockné; de ő nem volt kíváncsi később sem, hogy miért volt ott az egyszer az éjjel. A tanu meghiteltetését a bíróság mellőzte.

Az elnök ekkor tíz perc szünetet adott, mely után öz. *Horváth Jánosné Mink Dorottya* dárdai lakosnót hallgatták ki, a ki anyósa volt az elhaltak, a ki leányát elhagyta. Mikor leányával együtt volt, akkor is szerette az italt s veszekedő volt. Hogy Mocknéval hogyan éltek, nem tud róla semmit. Csak annyit hallott hogy az asszony megelelte az elhaltat. Tanu megesküdötték.

Lázár Ferenc, dárdai lakos, a büntettről nem tud semmit. Ő úgy tudta, hogy jó egyetértésben élnek a meggyilkolt és Mock Józsefné, a ki éjjel sokat énekelte. A meggyilkolt sokat ivott, de semmit, senkit nem bántott. Tanu közvetlen szomszédjuk volt s naponkint beszélt a meggyilkolttal. Az elsőrendű vádlott, hogy nem szerette volna a meggyilkoltat, azt nem tudja. Egy esatendővel ezelőtt az asszony mondta neki egyszer, hogy az embere megint részeg, de a fia majd vesz egy pisztolyt s agyonlővi.

Mockné tagadja ezt, de a tanu szemébe mondja.

Ezután még *Lázár Ferencné, öz. Lázár Mihályné, Weiger Mátyás, Ábl Ádám, Ábl Ádámné és Mayer Ignácné* tanukat hallgatta ki az esküdt bíróság. főleg arra a körülményre hogy mily viszonyban élt másodrendű vádlott, a férje, az elhunyt Schreckhausz Tamással.

A tanuk mindannyian azt vallják, hogy Schreckhausék családi életét eltekintve néhány kisebb perpatvartól általában békésnek ismerték. Gyakran hallották, hogy Schreckhaus és Mockné együtt baptista énekeket énekeltek. Arról is tud a tanuk legtöbbször, hogy Schreckhaus Tamás szeretett inni, de, hogy ilyenkor veszekedő természetű lett volna, arról csak kevesen tudnak.

A tanu kihallgatás után *Kelemen Mózes dr. védő* kéri a betegsége miatt meg nem jelenhetett Schreckhaus Annának a vizsgálóbíró előtt tett vallomását felolvasni, mit a törvényszék elrendelt.

semmi sem lett igaz, csak éppen annyi, hogy a szerkesztő úr orra csakugyan hivatva volt a cvikker-viselésre.

De mint jó főnök — ki szereti magát menteni minden teher alól — cvikkerét egy alacsony, de talpraesett munkatársával viseltette.

De erre már a cvikkert viselő úr — köznyelven Cuki — megjegyezte, hogy azon át sok hamis embert lehet látni.

Nem is késett Viola kisasszony rögtön fölpróbálni s előbb a cvikker viselőjét, majd a színészek és ujságírók gárdáját nézve végig, igazat adott az előtte szólónak; mert valószínűleg sokan voltak ott hamiskásak.

A tánc ekkor már tüzzel folyt s a szerkesztőség tagjai áldott szívvel robotoltak a taktust nem ismerő kekharisnya mellett, sőt új ismerősöket is szereztek neki, elhallgatván azon mellékes hibáját, hogy táncolni nem tud. És nem sokára egy recipiált polgártárs vállalkozott mulattatására, mikor is Viola kisasszony így szólott föl Elektra szerepe nével: »oh, miért nem születtem én zsidónak?« És tánc közben már — dacára V. k. a. nagyot hallásának — a következő szellemes párbeszéd fejlődött ki köztük:

— Nagysád idevalósi?

Felelet: Nem.

— Tehát vidéki? — Igen.

— És a papájának milyen üzletje van?

— Nincs üzlete.

— Talán magánzó?

— Nem.

E vallomás, a mellett, hogy szóról-szóra Mock Antal vallomásával megegyező, még azt is tartalmazza, hogy Schreckhaus nevelt fiát nem egyszer megkergette és őt valamint édes anyját is agyonveréssel fenyegette.

A vallomás felolvasása után, az idő előre haladottságát tekintve, délután fél hat órakor Simon József elnök a tárgyalást, ma reggel 9 óráig félbeszakította.

Ma délelőtt kilenc órakor folytatták a Mock Antal dárdai lakos és édes anyja Mock Józsefné bűnygyében tegnap délután félhat órakor félbe szakított esküdtbírószéki tárgyalást. Simon József elnök az ülést megnyitván, elővezetik még egyszer a vádlottakat, mi után az elnök az orvos szakértői véleményt, vagyoni bizonyítványt és egy az eszéki büntető bíróságnál költ ítéletet olvasta fel, mely az áldozat és Mock Józsefné közötti családi viszályra vetett világosságot.

(Az orvosi szakvélemény)

szerint az 1899. évi november hó 29-én meggyilkolt Schreckhaus Tamás dárdai lakos, nyolc baltaütést szenvedett, melyek közül négy a balta fokával zúzva, négy pedig a balta élével hasítva lett. A sebek közül három, a következtükben beállott agyrázkódás és nagy vérömlés folytán feltétlenül halálos, kettő gyógyulható, de súlyos, kettő pedig könnyű sérülés.

A halál körülbelül a sebesülés után másfél órával állt be, de nincs kizárva, hogy a fej hátsó részén okozott seb azonnali halált ne okozhatott volna.

Elnök. Törvényszéki orvos ur tehát a boncjegyzőkönyv alapján konstatálja, hogy Mock Antal amaz állítása, mely szerint atyja fejére csupán egy csapást mért, nem felel meg a valóságnak?

Jellachick dr.: Nem.

Elnök. (A vádlotthoz.) Lássa Mock Antal ön azt vallotta, hogy apját egy fejszecsapással ütötte agyon, pedig az orvosok a boncolásnál azt állapították meg, hogy nyolc fejszecsapás volt az áldozat fején. Hogy lehet ez?

Vádlott. Nem tudom.

Elnök. Tehát nem ütött többször rá?

Vádlott. Oly igaz, mint hogy itt állok, hogy csak egyszer ütöttem a fejére.

Elnök. De hát mégis mit gondol, honnan erednek a Schreckhaus Tamás fején észlelt többi sebek?

Vádlott. Megmondom az igazat. Mikor

— De hát mivel foglalkozik?

— Nem foglalkozik.

— Csak úgy elégedél nyugodtan?

— Nem él már.

— Bah, tehát nem él?

— Nem.

— De ugyebár élni azért lehet?

— Holtig esetleg élhetünk.

— No persze! és testvére nincs? stb.

Majd más táncosok foglalkoztatták; kik elég figyelmetlenek voltak családi állapotát meg nem tudakolni.

Legnagyobb mulatozása közben egyszer csak bemutatják ám neki a »Pekingi Napló« belmunkatársát.

Kedve csak hamar lehült.

Ez halálos ellenség, mert más laphoz tartozik — vélte Viola k. a. és a bemutatás alatt köhögni kezdett bizalmatlan pislogás kíséretében. Majd a táncot igyekezett elrontani s szerencsétlenségére éppen taktus idején lépett.

De a »Napló« munkatársa, névszerint Marasztaló József, nem lévén kannibál, sok mindent megbocsátott, sőt bátorító mosolyával is kitüntette.

Ezután a szerkesztővel hosszas eszmecsere folytatótt a bemutatottak felett, ki valóban a jó apa szerepét vállalta magára — nem találva elég vénnek Viola kisasszonyt; sőt éretlenségében hiv gyámolója volt. Ő pedig viszonzásul tele beszélte a füleit és minden tour után mulhatatlanul mellé kuporodott. Mert hát érdekes história egy bál, de mégis érde-

a hullát a kertbe vittük, az édes anyám már eltávozott, a holttest mellé fektetett karóval még két ütést mértem Schreckhaus fejére, de a balta élével nem ütöttem.

Ezzel aztán a bizonyítási eljárás befejeztetvén, következett az esküdtekhez

(a kérdések feltevése.)

A kir. ügyész a vádhatóság képviselőjében a következő kérdéseket kérte feltenni:

1., Bünös-e Mock Antal, Schreckhaus Tamásnak Dárdán, 1899. évi november hó 25-én történt megöletésében?

2., Bünös-e Mock Józsefné szül. Zentner Julia, a Schreckhaus Tamás megöletésében mint bűnrészes az által, hogy a gyilkosság kivitelét előmozdította és megkönnyítette!

Rásky Béla dr. első rendű vádlott védője:

Bünös-e Mock Antal, a Schreckhaus Tamásnak Dárdán, 1899. évi november hó 25-én történt szándékos, de nem előre megfontolt meggyilkoltatásában?

Kelemen Mózes dr. másodrendű vádlott védője:

1. Elhatározta-e Mock Józsefné és fia hogy Schreckhaus Tamást életétől szándékosan megfosztják k

Ha igen:

2. Igaz-e, hogy Mock Józsefné elfüggönyözte a kis ablakot és meggyújtotta a lámpát a fia utasítására, de még is azzal a szándékkal, hogy ezzel előmozdítsa és könnyítse fia ama szándékának keresztülvitelét, hogy ez Schreckhaus Tamást életétől megfosztja?

3. Összebeszélte-e előzőleg Mock Józsefné, fiával, hogy ha majd ez utóbbi Schreckhaus Tamást életétől megfosztotta, ő a bűnjelek eltakarítása, a vérnyomok eltávolítása és a hulla elszállítása körül neki segítségére lesz?

Ha nem:

4. Segítséget nyújtott-e Mock Józsefné a tett elkövetése után fiának arra, hogy a büntető eljárás sikerét meggyőztassa ama tényvel, hogy a vérfoltokat a falról eltávolította, a véres ruhákat segítette elásni és a hullát a fiával együtt a ház kertjébe szállította?

A kérdések felolvasása után a bíróság tanácskozássra vonult vissza s másfél órai tanácskozás után következőleg állapította meg az esküdtekhez intézendő kérdéseket:

kesebb egy szerkesztő, aki nem kicsi és kövér és mégis jószive van.

Egy másik szerkesztővel is megismerkedett akkor, ki ugyan szintén nem kövér és a neve valami Kenderi Lajos. De ennek jószívűségéről nem birt hamarosan meggyőződést szerezni, csak annyit tudott meg tőle, hogy a valamirevaló emberek nem mindig bírnak Lajos névvel.

A szünóra alatt — mint legáldozatkésebb újságíró — Nepo Muki ur telepedett Viola kisasszony mellé. Majd egy más asztaltárs is bemutatkozott, nevezetesen Eördög Manó kit először figyelemre se méltatott. De Muki ur abbéli figyelmeztetésére, hogy Eördögh ur immár párthie képes, más gondolatokra jött és szót kért.

— Pardon! Tehát ön az az Eördögh. valóban jól hangzik.

— Csak ha tetszik — felelte Eördögh ur.

— Mondhatom nekem igen. És képzelje csak a mamám mindig azt mondja, hogy vinne el egyszer az ördög.

Eördögh ur most elgondolkozik.

— Már hogy kívánhatnak olyant a mamák! — és a fejét csóválja.

— Nono! hisz nem is legborzasztóbb dolog — felel szemlesütve Viola kisasszony — ha egy leányt valami ilyen ördög elviszi. — És e közben igyekezett lehetőleg szellem és kelleműs lenni. Mert hajh! ne véld élted tréfának . . .

Ezenkívül még sok elképzelhetetlen szellemeskedés következett; mit csak az képzelhet el, aki ott nem volt.

Elsőrendű vádlott Mock Antalt illetőleg.

1. Bünös-e Mock Antal abban, hogy 1899. évi november hó 29-én éjjel, Dárdán Schreckhaus Tamást előre megfontolt szándékkal több fejszecsapás alkalmazásával — megölte?

2. Bünös-e Mock Antal abban, hogy 1899. évi november hó 29-én éjjel Schreckhaus Tamást szándékosan, de nem előre megfontolt szándékkal megölte?

Másodrendű vádlott, Mock Józsefnét illetőleg.

1. Bünös-e Mock Józsefné abban, hogy Schreckhaus Tamásnak Mock Antal által 1899. évi november hó 29-én előre megfontolt szándékkal történt megölését Mock Antal szándékának előzetes tudata mellett:

a) azzal a felsóhajtással és kijelentéssel: »Csak megszabadulnék ettől az embertől!«

b) azzal a tényével, hogy a tett elkövetése előtt az ablakot befüggönyözte,

c) azzal a tényével, hogy a tett végrehajtása céljából a lámpát meggyújtotta, előmozdította és könnyítette,

d) azzal a tényével, hogy a tett végrehajtása után a hulla kiszállítása, a falra frescsent vércseppek bemeszelése által a büntett nyomainak elhárításánál közreműködött?

Ha nem:

2. Bünös-e Mock Józsefné abban, hogy Schreckhaus Tamás Mock Antal által előre megfontolt szándék nélkül történt megölését Mock Antal szándékának előzetes tudata mellett, a fentebb a), b), c), d) alpontokban felsorolt tényekkel pártolta?

3. Bünös-e Mock Józsefné abban, hogy Schreckhaus Tamásnak Mock Antal által történt megölését megelőzőleg Mock Antallal a hulla eltávolítása és a büntett nyomainak és a bűnjelek eltávolítása iránt megegyezett?

A kérdések feltevése és felolvasása után

(a vád és védbeszéd)

következtek.

Rákossy Imre dr. kir. alügyész az egész pör anyagának részletes ismertetése, a főtárgyalás lefolyásának ecsetelése után arra a konklúzióra jut, hogy Mock Antal előre megfontolt szándékkal, higgadt megfontolás után, a gyámtyja iránt érzett leküzdhetlen gyűlöletből követte el a bűncselekményt.

De csakhamar rohanó léptekkel söpört el mindent a tánc. Hanem Viola kisasszony már teljesen ki volt merülve. A fény, a dal, a tánc zenéje elfogta lelkét csöndesen s mintegy álmjáró bolyongott ott. Az anyja mintha csupa köd lett volna; pihenni vágyott.

De ki hinné, hogy még történik valami Ezt pedig csak Marasztaló Jéskának lehet meg nem köszönni, kinek ekkor jutott eszébe, hogy nevének s a hozzáfűzött eseményeknek megfelelően. S ennek eleget teendő jónak látta el rejteni V. k. a. lebernyegjét s a leányoknak annyira tetsző kedves erőszakhoz folyamodott. De hogy Viola kisasszonynak tetszett-e ez, az eldöntetlen maradt. Pedig egy szóval kérdezte is Marasztaló urtól: tud-e hallgatni.

— Igen — felelt az, valami titkot várva.

— Azért, mert én is.

Tehát erről még beszélni fog V. k. a., ha másutt nem, úgy a vakarcsi zsurokon, de ki tudja nem akar-e ismét Pekingbe menni bálozni . . . ?

Másnap aztán otthon nekifogott, hogy megírja báli élményeit, amint ez kötelessége egy jólnevelt kékharisnyának.

De minden erőfeszítése dacára sem mehetett vele semmire, hanem gyerekesen sirva fakadt.

Mert hát nem is lehet sirás nélkül megállni, ha úgy elgondolja, hogy oly szép az élet és az ifjuság, a tánc, a dal és a költészet, de elszáll és elmúlik minden, mint egy rövid álom és nem marad belőle semmi sem.

Ami egyszer elmúlt, visszajöhet-e még?

A tárgyalás során bebizonyítást nyert, számos fő és igen sok mellékkörülmény azt igazolta, hogy Mock Antal kétségtelenül előre megfontolt szándékkal követte el s ezért őt a gyilkosság büntetében kéri bűnösnek kimondani, míg Mock Józsefné szül. Zentner Juliát, kiről kétséget kizárólag be volt bizonyítva, hogy fiával egyetértőleg segédkezett annak úgy a gyilkosság kivitele, mint a bűnjelek eltakarítása körül, — a bűnrészeségben bűnösnek kimondani.

Rásky Béla dr., elsőrendű vádlott védője nem látja a főtárgyalás folyamán felmerült és bebizonyítást nyert egyetlen körülményben sem a gyilkosság, illetve az előre megfontolt szándék ismerveit, sőt a legtöbb tanuvallomás, a gyilkosság kísérleti módozata és a bűnjelek és vérnyomok elhárítása, mind inkább azt igazolják, hogy az előre megfontolt szándék itt meg nem állapítható, mert ennek létezése időhöz nem köthető, de nem tételezhető fel az sem, hogy egy tizenéves fiú kinek nincsenek a rossz iránti hajlamai, ki soha büntetve nem volt, előre megfontolva, higgadt gondolkodás után elkövessen ily borzalmas tettet, sőt felteszi, hogyha szándékának megfontolása és a tett elkövetése közötti idő alatt Mock Antal képes lett volna higgadtan gondolkodni, akkor bizonyára nem követte volna el a gyilkosságot, mert gondolatmenetében természetszerűen eszébe jutottak volna neki tettének utókövetkezmenyei. Kéri ennél fogva védencét csupán a szándékos emberölés büntetében mondani ki bűnösnek.

Kelemen Mózes dr. másodrendű vádlott védője, lendületes és igen szép bevezetés után rátér a meggyilkolt Schreckhaus Tamás és Mock Józsefné közötti viszonyra, mely kétségtelenül nem volt békésnek nevezhető. Az a körülmény, hogy Mock Józsefné nem egyszer felsóhajtott »bar szabadulna meg már urától«, az a tény, hogy a gyilkosság előtt befüggönyözte az ablakot és lámpát gyújtott, mind nem bizonyítanak amellett, hogy előzetes megbeszélés után segédkezett a bűncselekmény végrehajtásában fiának. Azon körülmények azonban, melyeknek egy részét tanuk is igazolták, hogy t. i. Mock Józsefné bent sem volt a szobában a gyilkosság elkövetésekor, hogy midőn neki fia e szavakkal:

— Anyám! Megöltem apámat! bejelentette a gyilkosság elkövetését, így kiáltott fel.

— Az Istenért fiam mit tettél? hogy a míg fia a szobában járt, Mockné az udvaron jajveszékelt, mindez azt bizonyítja, hogy Mock Józsefné nem beszélte meg előre fiával, hogy segítségre lesz, hanem Schreckhaus Tamás meggyilkoltatása után már bevezett tényvel állván szemben, a büntény elpalástolásával igyekezett fiát a börtöntől megszabadítani. Mindeme körülményre tekintettel, az esküdtek lelkiismeretes és méltányos ítélkezésében bizva védencét csupán a bűnpártolásban kéri bűnösnek kimondani.

A vád- és védbeszéd elhangzása után másodrendű vádlott védője Kelemen Mózes dr. pótkérdéseket nyújtott be, melyeket a törvényszék elfogadott. A kérdések felolvasása után a verdikt meghozatala végett az esküdtszék visszavonult.

(A verdikt.)

Félnégy óra után tíz perckor bevonultak az esküdtek a terembe s a bíróság és közönség alva hallgatta végig, a mint *Kindl* József az esküdtek elnöke, így szólt:

— Becsületesemre és lelkiismeretemre, Isten és ember előtt bizonyítom, hogy az esküdtek a következők határozatok:

ifj. Mock Antal vádlottat illetőleg feltett első kérdésre, hogy bünös-e vádlott az előre megfontolt szándékkal végrehajtott gyilkosság elkövetésében, hétnél több igen;

Mock Józsefné vádlottat illetőleg feltett első kérdésre, hogy vádlott a Mock Antal által előre megfontolt szándékkal végrehajtott gyilkosság elkövetésében bűnrészes-e azzal, hogy

a meggyilkolt halálát óhajtotta, az ablakot befűgönyözte és Mock Antalt ezáltal a tett elkövetésében elősegítette: **hétnél több igen.**

Az esküdtsek tehát kimondván a gyilkosságban való bűnösséget, illetve bűnrészeséget, a többi kérdőpontok elestek.

Akkor bevezették a vádlottakat s előttük a jegyző felelvasta a verdiktet s azt a tolmács németül tolmácsolta.

Rákosi Imre dr., a vádhatóság képviselője, erre előadta, hogy minthogy az esküdtök kimondták a vádlottak ellen a btkv. 278. §-ába ütköző gyilkosság elkövetésében a tettes és bűnsegéd vétkeességét, indítványozza, hogy az elsőrendű vádlott ellen a btkv. 278. §-a, 72, 66 és 289 §-ai alapján a büntetés kiszabassék. Mock Antalra enyhítő körülmény fiatalága, büntetlen előléte. Rendkívüli súlyosító körülmény azonban ama vandál kegyetlenség, mellyel gyilkolt. Mock Józsefnek egyedüli enyhítő körülmény büntetlen előléte. Súlyosító körülmény, hogy annak élete kioltásánál működött közre, kitől két gyermeke van. Kér tehát igazságos ítéletet.

Rásky Béla dr., az elsőrendű vádlott védője, kéri a btkv. 92. §-a alkalmazását. Enyhítő körülményül a töredelmes vallomást és azt is kéri betudni, hogy védencét az elhunyt folyton bántalmazta, fenyegette és az egész életviszonyukat.

Kelemen Mózes dr., a másodrendű vádlott védője kéri lényeges enyhítő körülménynek a túrhetetlen életmódot, szenvedéseket, félelmet s azt betudni, hogy a meggyilkolt egyszer védencét bántalmazta s ettől, sőt megöletésétől is mindig rettegnie kellett védencének. A meggyilkolt részeges, vad volt s előle menekülni kellett. Henyélt s az asszony dolgozott. Emberileg megbocsájtató, védenca a mit elkövetett. Kéri a 92-ik szakasz alkalmazását.

Mock Antalnak védelmére nem volt mit felhoznia.

Mock Józsefnek csak ennyit mondott:

— Nyugodtan várom, a mi jön.

Erre a királyi törvényszék visszavonult, hogy a büntetés kiszabására ítéletet hozzon.

(Az ítélet)

Fél 5 után néhány perccel az elnök s a szavazóbirák elfoglalták helyüket. A hallgatóság visszafojtott lélekzettel leste az ítélet kihirdetését. Miután a vádlottakat bekisérték a tárgyaló terembe, elnök felolvassa az ítéletet, mely szerint íj. Mock Antal, első rendű vádlottat a pécsi kir. törvényszék, mint esküdtbíróóság a büntető törvénykönyv 278. §-a szerint minősülő gyilkosság büntetéseben találván bűnösnek, őt a 92. §. alkalmazásával **tizenkét évi fegyházra**, mint főbüntetésre s annak kiállása után **tíz évi hivatal- és jogvesztésre** mint mellékbüntetésre ítélte.

Mock Józsefnek, szül. Zentner Julia másodrendű vádlottat pedig a pécsi kir. törvényszék, mint esküdtbíróóság a büntető törvénykönyv 278. §-a szerint minősülő gyilkosság büntetéseben való **bűnrészeségben** találván bűnösnek, őt a 92. §. alkalmazásával **négy évi fegyházra**, mint fő-, s ennek kiállása után **hat évi hivatal- és jogvesztésre**, mint mellékbüntetésre ítélte.

A vizsgálati fogságból mindegyiknek beszámítottak **két-két hónapot**, a melyet kitöltöttek vettek.

Kötelezte őket továbbá a kir. törvényszék az eddig felmerült 182 kor. 26 fillérenyi költségek egyetemleges megtérítésére s az ezután felmerülendő rabtartási költségek fejenkénti megtérítésére.

Az ítélet hozásánál a törvényszék tekintettel volt, mint enyhítő körülményekre, arra, hogy elsőrendű vádlott töredelmes vallomást tett, továbbá, hogy úgy az elsőrendű, mint a

másodrendű vádlott büntetlen előléte, hogy a meghalt iszákossága s durvasága sokszor rettegésben tartotta őket.

Súlyosító körülmény gyanánt vette a kir. törvényszék, hogy ifjú Mock Antal az alvó ember fején többrendbeli sértést ejtett.

Miután a tolmács mindkét vádlottnak megmagyarázta az ítéletet, elnök megkérdezte őket, hogy megnyugszanak-e az ítéletben?

Erre Mock Antal így felelt:

— Igen! — Köszönöm szépen.

Másodrendű vádlott is megnyugodott az ítéletben.

Ugyész és védők tudomásul veszik szintén az ítéletet s minthogy semmisségi panaszszal egyik sem él, az elnök *jogerősnek* mondja ki az ítéletet.

Hirek.

Pécs, 1900. február 14.

Naptrend 1900. február 15-én.

Naptár: csütörtök, febr. 15. — Róm. kath.: Fausztin. — Prot.: Jovita. — Görög-kel.: (febr. 2.) Simeon. — Zsidó: Adar 16. — Nap kél 7 óra 8 perckor; nyugszik 5 óra 23 perckor. — Hold kél este 7 óra 3 perckor; nyugszik reggel 7 óra 21 perckor.

Időjárás. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változó felhőzet, enyhe idő és eső várható

Színház: »Szép Heléna«, operett.

— (Főügyészi helyettesek kinevezése.) Felber Arthur dr., zalaegerszegi ügyész, a pécsi kir. főügyészséghez és Traiber Vince dr., kir. ítélőtáblai címmel és jelleggel felruházott budapesti, volt szegzardi törvényszéki bíró a győri kir. főügyészséghez főügyészi helyettesekké kinevezettek.

kellett, még pedig a lehető leghamarabb. Elhatározta, hogy ezt még ma megteszi.

Mikor Giacometti szobájában megjelent, ezekkel a szavakkal fogadta:

— Nőül kell engem vened. Érted? Most már kötelességed.

Ezuttal volt a leánynak bátorsága mereven a férfi szemei közé nézni.

A tiszt arca változatlan maradt. Egyetlen izma sem mozdult. Pár pillanatig gondolkodott és aztán így felelt:

— Jól van, bizd ezt csak reám.

Ezzel nem engedte a leányt több szóhoz, hanem magához szoritotta és csókjaival zárta le ajkait.

Másnap Jaufré egy levélkét talált levélszekrényében az előző napról keltezve, amely így szólott:

Igen tisztelt doktor ur!

Kérem, fogadja legbensőbb köszönetemet azért a szívélyes fodtatásért, amelyben az ön házában részültem és igazolja hirtelen elutazásomat. Táviratilag Párisba rendeltek.

Giacometti, kapitány.

Jaufré megmutatta ezt a levelet leányának, amikor Kamilla, mint rendesen, tizenegy óra felé a kertbe jött, hogy jó reggelt kívánjon atyjának. A doktor hozzátette:

— Ugy tetszik, hogy nem egészen világos, amit ír. Nem tudom ebből kivenni, hogy vissza fog-e még térnivaly nem?

géről álmódzott, ami még bensőbben fűzde őket egymáshoz, mint a testi.

Ezt az álmot minden asszony álmodta egyszer, még ha olyan férfit illetett is, akit nem szeretett igazán.

Ezek a napok egy külön fejezetet képeztek Kamilla életében, amely egyéb létével nem volt összefüggésben. Átengedte magát teljesen a jelennek, nem gondolva a jövőre nem is akarva rágondolni.

Igy mult rohamosan az idő. Mióta az övé? Egy hete, egy hónapja, egy éve? Minden egyebet elfelejtett. Mindent. Sőt maga az idő se látszott a számára létezni, amikor egyszerre Márta levele a valóságba visszahelyezte. A levél Canterestből volt keltezve. Márta nem felejtette el ígéretét. Elbeszélte abban barátnőjének, mint lett a Pál feleségévé.

Kamilla inkább bámulattal, mint kíváncsisággal olvasta ezt a gyónást. Amit Márta írt, abból az világott ki, hogy Pál szeretetteljes tisztelettel közeledett hozzá és oda törekedett, hogy a szerelem anyagi oldalát benső szellemi életközösség által eszményítse.

A levél olvasásánál Kamilla a büszkeség és a szégyen vegyes érzetét nyerte.

Látta a lelki tisztaságot, amely Márta szavaiban visszatükröződött.

Kezdte gyászolni elvesztett ártatlanságát. Először gondolt réműlettel arra, milyen mélyen sülyedt.

De aztán ismét elűzte ezeket a gondolatokat. Feltékeny volt boldogságára és úgy tetszett neki, mintha gondolata minden boldogságát szétzuzná a megbánás.

Hát csoda volt-e, hogy Giacometti, a katonatiszt,

— **(Esküvő.)** *Zemének* Nándor, magy. kir. gazdasági segédtsz. Mezőhegyesről, ma d. e. fél 9 órakor kötött házasságot az állami anyakönyvvezető előtt *Bodó* Ilonával, néhai *Bodó* István ügyvéd és özvegyének leányával. A házasságkötésnél tanúk voltak *Páris* Oszkár, magánhivatalnok Budapestről és *Bodó* Aladár dr. ügyvéd. Az új házaspár frigyét a belvárosi plébániatemplomban egyháziilag is megáldatta s a feltizenkétórai vonattal elutazott az új férj lakhelyére.

— **(Bulletin a vizről.)** A Tettye vizállásáról a főmérnöki hivatal ma a következőket jelenti: A vizek tele vannak; a tettei forrás vizszolgáltató képessége f. hó 14-én reggel 1920 köbméter.

— **(Rothmüller Károly temetése.)** Ma délelőtt helyezték örök nyugalomra a pécsi üzletvilág egyik legismertebb alakját, *Rothmüller* Károlyt. Zuhogott az eső, mint a vízözön, úgy ömlött alá a tavaszi zápor, de ez nem hátráltatta a gyászoló közönséget, a szomorú menet szakadó esőben mindvégig kitartott és kikísérte egészen a szigetküllővárosi temetőbe. Ott volt városunk üzletvilága, képviseltették magukat a városi közhivatalok, jótékonyági egyletek, iskolák, társaskörök is mind.

— **(A megyéspüspök körlevele.)** *Hetyey* Sámuel megyéspüspök február 8-áról keltezte az idei II. számú főpásztori körlevelében közli a pápának múlt évi december hó 14-én tartott konzisztórium beszédét, ezután jelenti, hogy Szent Béla ünnepe kiterjesztetik

az egész világra. A kiérdemült egyházmegyei papok nyugdíjalapja ujabban 6400 koronával szaporodott. Fölhívja a püspök a papságot, hogy missziók tartása iránt gondoskodjanak a szent év folyamán, majd ajánlja a Sz. István-Társulat kiadványait. Végül közli a katolikus egyetemre hozzá a múlt évben befolyt összegek kimutatását. E célra az egyházmegyei papság összesen 39843 korona 50 fillért küldött be a püspöki hivatalba. A II. számú körlevél fölhevít tartalmaz a papsághoz és a tanítókhoz, a tanítók gyermekei számára létesítendő tápintézet ügyében.

— **(Legyező-bál.)** A mohácsi iparos és kereskedőifjak f. hó 10-én szépen sikerült legyező-bált rendeztek. Az első négyest 76, a másodikat 80 pár táncolta. Tiszta bevétel mintegy 100 korona, a mely összegnek egyik része az Iparosok Olvasóköre, a másik a Mohácsi kath. legényegylet könyvtára javára fordítottatik.

— **(Iparfelügyelői látogatás.)** *Hlavács* Kornél, kerületi iparfelügyelő tegnap este Pécsre érkezett. Az iparfelügyelő ma *Schultz* Ferenc rendőrkapitány kalauzolás mellett megtekintette a gyári és ipartelepeket

— **(Requiem.)** A Pécsi Dalárda pénteken, f. hó 16-án reggel 7 órakor a belvárosi plébániatemplomban néhai *Szigrist* Ferenc, boldogult tagjának lelkiüdvéért misét mondott. A requiemet, melyen a dalárda énekelni fog, *Ágh* Timóthy dr. főgimnáziumi tanár, a Pécsi Dalárda működő tagja, fogja az elhunytért bemutatni az Úrnak. A dalárda

meghívta a requiemre a gyászoló családot s a rokonságot.

— **(Találtatott)** a Makár-utcán egy ezüst óra láncsal. Igazolt tulajdonosa jelentkezé érte *Trixler* Aladár rendőrbiztosnál a városházán.

— **(Új törvényszéki bíró.)** *Salamon* Iván, paksi járásbíró albiró, a szegvárdi törvényszékhez bírónak kineveztetett.

— **(A kath. kör tombola-estélya.)** Tegnap volt a körnek fényesen sikerült tánc-estélya s már is újabb mulatságot tervez a vigalmi bizottság. Február 26-án tombola-estélyt, helyesebben szólva tánc- és sorsjátékkal egybekötött családi estélyt rendez a kör. S a ki ezt az elkeresztelést „elkövette”, ugyan fején találta a seget, mert hiszen épen az a családias vonás, mely a kör mulatságait jellemzi, teszi ezeket oly kedvessé és vonzókká. De ennek az estélynek más tekintetben is családias jellege lesz. Esetleges jövedelme azt az alapot fogja gyarapítani, mely hivatva lesz a kör egyik elhunyt kiváló tagjának boldogult e. *Zsinkó* István kanonoknak dicső emlékének megörökíteni. Ezért bizalommal fordul a rendezőség a kör tagjaihoz általában, különösen pedig a hölgyekhez, kegyeskedjenek nyemremény-tárgyak ajándékozásával az estély erkölcsi és anyagi sikerének emeléséhez hozzájárulni. Minden apróság, bármily csekély legyen is az, értékesé válik a hozzáfűződő nemes érzelmektől; minden tárgyat, kézimunkát stb. köszönettel vesz a rendezőség. Nincs ház, a melyben esetleg erre a célra való, fölösleges

másképp bánt vele, mint *Delcombe* Pál a nejevel, hisz az utóbbi pap volt.

De még más valaminek a tudatára is ébresztette *Kamillát* a *Márta* levele. Átlátta a helyzetet a maga valóságában.

— *Márta* a *Pál* felesége, de én — én a *Giacometti* kedvese vagyok. Az ő kedvese!

Ez a keserű igazság még nem tűnt szemébe ily világosan.

Azt is megírta *Márta*, hogy a *Hoc*-család két hét múlva visszatér *Tonneins*-be.

És akkor? Mi fog történni akkor? Mi lesz ebből a dologból? — igen, mi lesz?

Ez a gondolat éles törként szuródott a szívébe.

De hát *Giacometti* természetesen el fogja venni. Ugy félt tőle, hogy soha se merete mondani neki: El kell vened engem! Ennek meg kell lennie. A kapitány nem sokára utra kelni készült.

Kezdte számítani, hogy mennyi ideje maradt még, amit vele együtt töltött és amikor rájött, hogy már öt hét, a vér elhagyta arcát. Tehát immár egy hónapja, amióta az első csókot adta neki. Ugy tűnt fel előtte, mintha tegnap este történt volna, amikor először meglepte.

A nejevé legyen? Ez a gondolat megborzongtatta, holott azelőtt ez volt legfőbb vágyainak célja. Jobban szerette volna, ha minden úgy marad, ahogy van, így akart élni örökké, ebben a szerelmi mámorban, mint nyárban, amelyre nem következik tél.

Kamilla bebeszélte magába, hogy ő *Giacometti*-t ép

ugy szereti, mint *Márta* Pált és ezzel a szerelemmel igazolta maga előtt mély sülyedését.

— Felesége leszek és követni fogom, bárhová is megy.

Egyszerre a kis *Louis* és a saját gyermekkorának ábrándjai tolultak emlékébe. Hát ezek nem teljesülnének többé? *Louis* nem lesz az ő férje? Nem soha, hisz ez lehetetlen volt. Vajjon hol van most? Messze, messze, talán már meg is halt. Soha se fogja viszontlátni.

Ezen az estén szenvedélyesebben sugta *Giacometti*-nek:

— *Annyira* szeretlek!

Először kérdezte most tőle:

— Szeretsz-e te is engem, mondd szeretsz?

De a tiszt néma maradt. A leány könnyei se bírták belőle a forrón óhajtott nyilatkozatot kiszajtolni.

Kamilla nem erőltette tovább. Félt attól a gunytól, mely a férfi szeméből kivehető volt, azokból a szemektől, amelyek a leányt kíváncsian nézték és gyönyörködni látszottak az ő gyötrelmében.

Mikor a kedvese eltávozott, *Kamilla* szemrehányást tett magának, hogy nem szorgalmazta amit feltett magában, hogy nem mondta meg neki: vegye nőül, kérje meg kezét atyjától. Nem volt bátorsága hozzá, azt hitte, hogy soha se fog merni így beszélni vele.

De egy véletlen esemény meghozta neki ezt a bátorságot.

Titka volt, melyet azonban sokáig nem rejtegethetett.

Ez a felfedezés egészen leverte. Most már beszélnie

csecse-becse vagy disztárgy nem volna. Az egyesek ezt az áldozatot meg sem érzik, a közös ügy pedig rendkívül sokat nyer vele. De meg aztán szívesen mondunk le azért, annak a javára, a kit szeretünk, a ki minket szeret. Zsiákó kanonok pedig szeretett mindenkit, mi is szeretttük őt mindnyájan. A ki a kegyeletes célra valamit áldozni óhajt, szíveskedjék azt a körítékári hivatalba küldeni.

— **(Áthelyezett bíró.)** Kiss Károly, szegzárdi kir. törvényszéki bíró, saját kérelmére, járásbírói minőségben a szegzárdi kir. járásbíróshoz áthelyeztetett.

— **(Kinevezés.)** Trietsch Samu, budapesti lakos, a dunaföldvári kir. járásbíróshoz végrehajtóvá kineveztetett.

— **(Áthelyezés.)** Boros Andor, dunaföldvári kir. járásbírósi végrehajtó, a veszprémi kir. járásbíróshoz áthelyeztetett.

— **(Aki a saját szalmakazalját fölgyújtotta.)** Keő községben Ferkó Illés a saját szalmakazalját gyújtotta föl. A gyújtogatásnak indító oka boszu volt, még pedig a lehető legnemtelenebb boszu. Perpatvarban élt a fiával; módját akarta ejteni, hogy egy felől saját vagyona menjen tönkre, hogy így a fia azt ne örökölhessen; másfelől, hogy fiának külön vagyona is elpusztuljon. Ezt pedig saját szalmakazaljának a fölgyújtása által akarta elérni, remélvén, hogy az égő szalmakazaltól meggyulad a közelben levő saját háza, ettől meg fiának szintén közel levő szalmája, szénája és háza. Szerencsére a tüzet hamar észrevették és elfojtották, mielőtt valamire való kárt okozhatott volna.

— **(Az elrabolt fiu regénye.)** Makón a rendőrség kezébe került egy Jakes-Körösi József nevű tizenhétéves fiu, kinek egész regény az élete. Ő maga így mondta el kalandját a rendőrség előtt: Hatéves korában koborító komédiasok elrabolták a szülői háztól és nemsokára eladták egy bűvésznak, ki Zágrábban szintén eladta őt a Kocka-állatse regiet tulajdonosának. Ezzel aztán átkalandozva Horvát-Szlavonországot, végre Sziszekre érkezett. Onnan megszökött s Pécsre bujdosott, a hol egy hippodromhoz légtornászul szegődött. Mint legtornász Halasra ment, ott megbetegedett s kórházba került. A kórházból Szabadkára ment, a hol segédkintornász volt. Nemsokára Szobra került. Onnan tolong uton Prágába kísérték, a hol a rendőrség elfogta s két hónapig fogva tartotta. A prágai rendőrségtől azonban megszökött és először Felső-Ausztriában teher egerekkel vándorolt, majd Linzben papagajt szerzett és ezzel egész Stiriát bejárta, de itt a rendőrség kezébe került és hosszabb ideig raboskodott. Miután az illetőséget nem tudták megállapítani, szabadon bocsátották. Jakes ekkor nekivágott Magyarországnak és egész Hajdu-Böszörményig mint alvó lakir jutott el. Böszörményről kiutasították, ekkor Szoboszlóra ment. Itt bevették a fejét s e miatt kórházba került. Hajdu-Dorogon csikósnak állt, de megszökött; Kecs-keméten koplalással akart feltűnést kelteni, de ez nem sikerült; ekkor Kis-Kőrösre ment, a hol mint csizmafoltozó tengette életét. Ott sem volt sokaig maradása, utra kelt hát és így jutott Makóra, a hol letartóztatták.

— **(A pécsi székesegyház órakészítője.)** Thurn Emil vizsgázott chronométeres műórás, ékszerész és látszerész üzlete a legjobb bevásárlási források egyike a szakmájába vágó cikkekben. Raktáron tart bécsi inga órákat, arany és ezüst zsebórákat, schwarz waldi fali órákat; mindennemű hő, légsúly, szesz- és tejmérőket. Régi és törött arany és ezüsttárgyakat a legmagasabb áron vásárol vagy becsere. Vidéki megrendelések postafordultával eszközöltetnek.

— **(605.970 koronát)** fizetett a triesti általános biztosító társaság (Assicurazioni Generali) a Sopron-Iváni kastély leégett lakberendezési tárgyaiért. Ily óriási összeget hazánkban egy lakásban levő butorokért még nem fizettek. Az a körülmény, hogy még egy ilyen várszerű kastélyban is lehetséges ilyen óriási tüzeset, legjobban bizonyítja azt, hogy mily fontos mindenkire, hogy lakásberendezését tűzkár ellen biztosítsa különösen akkor, mikor a Generálnál az ily biztosításért fizetendő díj oly szerfelett olcsó. Minden bővőbb felvilágosítással szívesen szolgál a triesti általános biztosító társaság itteni főügynöksége: Ullmann M. Károly.

Művészet, irodalom.

○ „Napoleon öcsém.“ Rikosi és Guthy kedves bohózatának holnapután (pénteken) lesz a bemutató előadása. A darabból már javában folynak a színpadi próbák Tiszay rendezése mellett. Mint illetékes forrásból értesülünk, valószínűleg a két szerző is jelen lesz s végig fogják nézni a darabjuk bemutatató előadását. „Napoleon öcsém“ bemutatató előadása páros bérletben lesz megtartva és jegyeket már csütörtökön lehet rá váltani a színházi pénztárnál. A darab iránt városzerte általános és nagy az érdeklődés.

○ Szép Helena. Offenbach remek zenéjü operettje holnap kerül színre; az operettében a társulatnak majdnem minden tagja részt vesz s így valószínűleg igen jó előadásban lesz részünk.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése febr. hó 14-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Haz mai ülésén Fest Lajos kérdést intézett Darányi Ignác földművelési miniszterhez, hogy igaz-e a lapok híre Egon Ede, munkácsi kormánybiztos nyilatkozataról, mely egy vallásfelekezeti ellen irányul?

Darányi Ignác miniszter kijelenti, hogy bekérte Egon nyilatkozatát. Ebből ki fog tűnni minden. Addig türelmet kér. Annnyit azonban már is kijelenthet, hogy Egon kormánybiztosi működése a ruthén nép érdekében sikerrel jár.

Ugron Gábor kijelenti, hogy mikor a bátor, férfias beszédet olvasta, azt hitte, hogy a kormánybiztos orgyilkosok áldozata lesz. Ezt meg kell akadályozni. De ha a beszédben oly gondolatmenet van, mely a honpolgárokkal szemben vallási ellenszenvet akar kelteni, azt az egész akcióból ki kell kizárni. De az ország védelmezze meg magát, mert honpolgárok és bevándorolt idegenek között különbséget kell tenni.

Ezután a fiumei kérdést tárgyalták. Széll Kálmán miniszterelnök kijelenti, hogy elismeri Fiume autonómiaját. Helyesli, hogy a rávonatkozó törvények közásánál megkérdeztessék. Hiszen ez okos dolog oly városoknál is, melyek nem képeznek votum szeparatumot. De hogy Fiumének a törvények hozásánál hozzájárulási, vagy vetojoga volna, azt soha el nem ismeri.

Zajos helyeslés kísérté e szavakat, mire a miniszterelnök folytatta, hogy a magyar állam szuverenitása nevében tiltakozik ily jogok vindikálása ellen.

Minden oldalról hosszantarté zajos helyeslés kísérté a beszédet.

Horánszky Nándor, konstatálja, hogy Fiume meghallgatása csak konzultatív, de nem törvényhozói jog.

Erre a tételt elfogadták.

A negyvennyolcas honvédek segélyező-nél Lakatos Miklós rágalmazóknak mondta Bánffykat, kik a függetlenségi pártot meggyanusították a királynál, idehaza pedig a szabadságharcosok segélyének föl nem emelését a királyra tolták. Ezt ő el nem hiheti s egyedül Bánffyt okolja a segély elégtelen volta miatt.

Széll Kálmán kijelenti, hogy a király mindig örömmel emelte a negyvennyolcas honvédeknek szánt segélyt, hiszen a koronázási ajándékot is nekik juttatta.

A király személye körüli miniszterium költségvetésénél Ugron Gábor és Széll Kálmán hosszasan polemizáltak egymással; azután a ház a tételt megszavazta.

TÁVIRATOK.

— **A trónörökös házassága.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A napokban Ausztria valamennyi könyomatóságát és hírlapját arra kérte az osztrák miniszterelnökség, hogy Ferenc Ferdinánd főherceg utazásairól ne vegyenek tudomást s híreket róla ne közöljenek a külfölddel se. Minden ausztriai táviró állomás szigorú utasítást kapott, hogy ne továbbítsanak a prezuntív trónörökösre vonatkozó híreket. Ennek oka, hogy Ferenc Ferdinánd főherceg folyó hó 6-án morganatikus házasságra lépett Chotek Zsófia grófnővel a Mura melletti Bruckban, a legszigorubb titokban, olyannyira, hogy a kis stajer városkában sem tudott a dologról más, csak az aktusnál jelen voltak.

Chotek grófnő e hó 5-én érkezett Bruckba és szigorú inkognitóban várta ott vőlegényét. Másnap, február 6-án délelőtt 11 órakor a rendes bécsi gyorsvonattal Bruckba érkezett a főherceg is civilruhában s vele voltak a tanúk is. A főherceg egyenest a kolostorba hajtatott, hol egy szerzetes végezte az esketési szertartást, melyen nem volt jelen más, mint a jegyepár, a pap és két taau. Tanuként a menyasszonynak két rokona szerepelt.

A főherceg még a délután folyamán vissza utazott Bécsbe s aznap este részt is vett az ottani udvari bálon, hol tán senki sem sejtette, hogy a főherceg arca miatt oly derült, miért oly boldogságtól sugárzó. Chotek grófnő az esküvő után is ott maradt még Bruckban.

Laptulajdonos
BZAUTTER GUSZTÁV
Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

A pécsi czipészek
IPARI HITEL és TERMELO SZÖVETKEZET
mint az országos Központi Hitelszövetkezet tagjának igazgatósága t. tudatja a n. é. közönséggel, miszerint a pécsi kir. törvényszék mint kereskedelmi bíróság 1296/P. 900. sz. a. alapszabályainkat jóváhagyta s cégünket a társas cégek névjegyzékébe bevezette. A szövetkezet működését jövő hó elején kezdi meg.

Az igazgatóság.

200. sz.

tlkv. 1900.

Árverési hirdetmény.

A dárdai kir. jbiróság mint tlkvi hatóság közhirre teszi, hogy özv. Kaproncsai Sándorné karancsi lakos végrehajtatónak László József karancsi lakos végrehajtást szenvedett ellen 1400 korona tőkét követelés és jár. iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárdai kir. jbiróság területén levő Karancs községben a 299. sz. betétben felvett 5. sorsz. 743. sz. betétben foglalt közös erdőbeli 8/1268. részre 480 korona kik. árban, a karancsi 948. sz. betétben foglalt 2501. hrsz. ingatlanra 392 kor. kikiáltási árban elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1900. évi márczius hó 6-ik napján d. e. 10 órakor Karancs községben a jegyzői irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 48 kor., 39 kor. 20 fillért készpénzben, vagy az 1881: 60. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított s az 1881. november hó 1-én 3333. szám alatt kelt I. M. rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Dárdán, a kir. jbiróság, mint tlkvi hatóságnál, 1900. évi január hó 15-én.

Molnár,
kir. albiró.

1943. sz.

1899.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött bírósági végrehajtó ezennel közhirre teszi, hogy a pécsi királyi járásbíróságnak 1899. évi V. II. 525. számú végzésével, dr. Fischer Ferenc ügyvéd által képviselt Pécsi Takarékpénztár felperes részére Klein Dávid alperes ellen 1800 korona köv. és jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperestől lefoglalt 1 1995 kor. 40 fillérre becsült ingóságokra a fentidézett pécsi járás bírósági 1899. V. II. 525/2. sz. végzésével az árverés elrendeltetvén, annak az alap és felül foglaltatók követelése erejéig is, a mennyiben azok törvényes zálogjogot nyertek volna alperes lakásán Pécselt Pajta-utca és siklósi-országút 51. sz. alatt leendő megtartására határidőül 1900. évi február hó 23. napján délután 2 órája tüzetik ki, mikor a bíróság lefoglalt butorok, lakásberendezés, lovak, kocsi, mázsák, fa-nemek, kövek s egyéb ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adni.

Felhívtnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alólírt kiküldöttnek vagy irásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő ezen hirdetménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.

Kelt Pécselt, 1900. február hó 8-dik napján.

Engler Kálmán
kir. bir. végrehajtó.

Kiadó lakások.

4 szoba, konyha, cselédszoba, élés kamrából álló lakás Mária-utca 1. szám alatt; 1 szoba, konyhából álló udvari földszinti és ugyanilyen udvari emeleti lakás az Árpád-utca 31. szám alatt május 1-től kiadó.

Bővebbet a kiadóhivatalban.

815. sz.

Tlkv. 1900.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék, mint tlkvi hatóság közhirre teszi, hogy Petkó Antalné szül. Nagy Éva szabolcsi lakos végrehajtatónak Petkó János és József szabolcsi lakosok végrehajtást szenvedők elleni 400 korona tőkét követelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróság területén levő, Szabolcs község határában fekvő s a szabolcsi 89. sz. betétben I. 30—31. sorsz. a. felvett legelő és erdő illetőségéből Petkó Jánost és Józsefet illető fele részre, illetve a végr. törv. 156. §-ának a) pontja alapján az egészre 68 korona; ugyanazon betétben † 1869/1. hrsz. a. felvett szállónak Petkó Jánost és Józsefet illető felére 266 korona; ugyanazon betétben † 1869/2. hrsz. a. felvett szállónak Petkó Jánost és Petkó Józsefet illető felére 266 korona; s a szabolcsi 616. sz. betétben I. 1—14. sorsz. a. felvett urbéri birtoknak Petkó Józsefet illető felére 464 korona becsárban az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1900. évi április hó 21-ik napján d. e. 9 órakor Szabolcs község bír. házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 6 kor. 80 fill., 26 kor. 60 fill., 26 kor. 60 fill., 46 kor. 40 fillért készpénzben, vagy az 1881. é. nov. hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8-ik §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. LX. tcz. 176. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécs, 1900. évi január hó 26-dikán. A kir. törvényszék mint tlkvi hatóság.

Bogyay Pongrácz
kir. trvszéki biró.

160. sz.

j. 900.

Árverési hirdetmény.

Közhirre teszem, hogy Berkesd község tulajdonát képező

korosmaház

1900. évi április hó 1-től bezárólag 1901. évi december hó 31-ig terjedő időre 1900. évi február hó 22-én d. e. 9 órakor a legtöbbet ígérőnek haszonbérbe adni fog.

Az árverési feltételek a berkesdi körjegyzői irodában megtudhatók.

Berkesd, 1900. február 14-én.

Radványi József,
kjegyző.

Két darab mágoicsvidéki

takaréktári részvény

az 50 forint kibocsájtási áron alul is eladatik.

Hegyi József
mágoicsi lakos.

9580. sz.

Tlkv. 1899.

Árverési hirdetmény.

A dárdai kir. jbiróság mint telekkönyvi hatóság közhirre teszi, hogy Abrádivics Bogolyub magyar-brodi lakos végrehajtatónak Abrádivics Mladenné szül. Susnyarovics Milka baáni lakos végrehajtást szenvedett elleni 200 frt tőke és jár. iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárdai kir. járásbíróság területén levő Baán községben az 1091. sz. betétben felvett I. 1—3. sorsz. 119. házszámú ingatlanból Abrádivics Mladennét illető felére 308 frt kik. árban; ugyanezen betétben foglalt † 3614/1/b. hrsz. ingatlanból Abrádivics Mladennét illető felére 102 frt kik. árban, az ezen betétből az 1164. sz. betétbe átjegyzett † 3666/1. hrsz. egész ingatlanra az 1881. évi 156. §. a) pontja értelmében tehát Abrádivics Mladennét illető nem terhelt másik felére 62 frt kik. árban elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlan az 1900. évi márczius hó 12-ik napján d. e. 10 órakor Baán községben a jegyzői irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át 30 frt 80 krt, 10 20 krt, 6 forint 20 krajcárt készpénzben, vagy az 1881. 60. t.-cz. 42. §-a alatt jelzett árfolyammal számított s az 1881. évi november hó 1-én 3333-ik szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Dárdán, a kir. jbiróság mint tlkvi hatóságnál, 1899. évi december hó 15-én.

Székács
kir. albiró.

Berkesdi körjegyzőségtől.